

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ТОЧНАТА РЕПЛИКА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Всеки мъж бил Казанова? Вярно. Всеки може да бъде, стига да има точната реплика. С малко повече опит знаеш какво да използваш за всяка жена. От десет случая в девет улучваш без грешка. А в десетия всичко е въпрос на късмет. Като с Гей, например.

Видях Гей за пръв път когато влезе в „Синята котва“ и заговори Сириеца. Не знам какво му каза, но я нае. Той винаги наема самоуверените момичета. Но заради тезгяха не видях каквото зърнах аз, докато бях коленичил и трошах лед за витрината с морските дарове — как с побелели, влажни ръце усуква и мачка кърпичката.

Косата ѝ падаше върху изящни рамене, а около бадемовите ѝ зелени очи имаше тъмни кръгове. Говорейки, имаше навика да повдига острата си брадичка и леко да разтваря устни, сякаш зъбите ѝ бяха някаква весела тайна.

Сириеца каза на готвача да я нахрани, тя прекоси дансинга и хлътна в едно сепаре. Донесох вечерята и когато я сложих пред нея, тя почти не ме погледна. Беше прегладняла.

Имаше си всичко каквото се полага и аз не пропуснах да го огледам.

— Поздравления — рекох.

Огромните ѝ очи изненадано се стрелнаха към мен като светкавица в лятна жега — ярки, но без ясна посока.

— За работата, искам да кажа — добавих аз. — Няма да останеш със скръстени ръце, помни ми думата.

— А... да. Работата. Благодаря.

Гласът ѝ бе тих и някак измъчен, също като лицето. Но плътен. Глас на певица.

Харесваше ми. Явно примираше от глад, но разчупваше хляба, преди да го намаже, а месото режеше на съвсем ситни парченца. Лакът на ноктите ѝ беше с цвят на корал, а не пурпурен или ален като на другите момичета в „Котвата“. Погледнах към тезгяха, където готвачът разсеяно почистваше скарата. Значи нямаше поръчки. Вмъкнах се в сепарето срещу нея. Мисля, че чак тогава ме зърна за пръв път.

— Харесва ли ти? — запитах аз и кимнах към храната.

Отново същият бърз, безразличен поглед.

— Да. Готвача си го бива, нали?

Стори ми се, че ще потръгне.

— Слушай, ти май не си южнячка.

— Откъде пък разбра, за Бога?

Давай, мой човек, рекох си. Налучка *точната* реплика. И веднага изтърсих:

— Да се представя. Викат ми Лио. Най-добрата комбинация между бияч и майстор на сандвичи по цялото крайбрежие на Мексиканския залив, а освен туй съм и опитен филолог. Нито един южняк не си мери приказките като теб. Каж ми сто думи и ще посоча откъде си с точност до двеста квадратни мили. Ще ти кажа и още нещо. Всъщност не искаш тази работа и не я харесваш, защото не е за теб. Ако ти трябваше работа, нямаше да носиш такива дрехи. Но ще търпиш, защото ти се налага, защото нещо те мъчи и вярваш, че тъй ще го преодолееш. Видя ли? — приключих аз, за да покажа колко съм умен. — Всичко ти е написано на челото.

Тя се усмихна чаровно, но в очите ѝ проблесна пламъче.

— И аз знам нещичко за теб. Ти също не си южняк. Обаче не си мериш приказките. — Усмивката изчезна. — *Много* жалко.

Хубаво ме подреди.

— Слушай, сестро...

Тя бутна празната чиния към мен.

— Отнеси това откъдето си го взел и виж дали нямаш друга работа освен мен.

Не се шегуваше. И додето разбере какво става, вече търчах с чинията към тезгяха. Да се оттегля позорно! Аз!

Не ми минават такива.

Настана вечер и моряците взеха да идват. Гледах си работата, преобръщах кюфтета и свински пържоли, но отвътре ми кипеше. Първо защото бях обиден. Но по някое време взех да се чудя защо съм обиден и точно тогава дойде изненадата.

Гледах я. Кръчма като нашата в някакво си забутано южняшко нефтено пристанище не е цвете за мирисане. Тя беше съвсем боса в занаята, но бързо схващаше. Скоро вече поемаше от пияни моряци монети, за да ги пусне в алчната паст на автоматичния грамофон, танцуваше с тия двукраки вълци, пиеше за тяхна сметка безброй чашки вода с натрошен лед и няколко капки евтино вино, наливаше в жадните им гърла грамадни количества разводнена скоросмъртница — вършеше всичко това и то като истински ветеран. Имаше дух и това ми допадеше адски. Аз не съм божа кравичка. Пет години като шофьор на

камион, моряк по танкерите и контрабандист ме бяха излекували от всякакви чувства и идеали. Докато дойде тя. Но Гей някак успя да пропука бронята от груб живот, груби мисли и груби обноски. Когато зървах по бледото ѝ лице бързо прикрит проблясък на погнуса или възмущение при някоя особено пиперлива приказка, сякаш нещо ме удряше дълбоко в сърцето — там, където смятах, че вече всичко е мъртво. След като веднъж ме бе отблъснала, нямах кураж пак да си направя устата. Но я гледах. Сякаш цял живот се бях подготвял само за възможността да я гледам...

И трябваше *на всяка цена* да открия точната реплика.

Около единайсет вечерта тя се майтапеше с втория механик на „Шведската кралица“. Той бе престанал да харчи, тъй че Сириеца я погледна и кимна към две събрани маси, обкръжени от тълпа шумни веселящи. Но когато тя опита да се измъкне, механикът мигом реши да почерпи цялото заведение, вкопчи потни ръце около кръста ѝ и явно се намери да стои цяла нощ. Заобиколих тезгяха, вмъкнах се в съседното сепаре и като се приведох над тях, теглих му саблен удар отзад по врата с двете ръце едновременно. Той заприлича на статуя, а ние с Гей отидохме да си гледаме работата. Но преди това я сграбчих за ръката и прошепнах:

— Как се справям?

— За бияч много добре — отвърна тя.

Два на нула за нея.

Значи дори и добрата стара роля на юначага нямаше да ми помогне. Е, не бях изпразнил торбата с номера. Но реших да се захвана сериозно.

Когато приключихме вечерта, оставих готвача да се оправя сам; човекът видя, че нещо съм накипал и няма смисъл да ме задържа. Измъкнах се по-раничко, прекосих улицата и спрях под навеса на отсрещния магазин. Скоро Гей излезе и тръгна по Флимсън стрийт. Изчаках да се отдалечи, после поех подир нея и я настигнах тъкмо когато пресичаше Шесто авеню. Приблжих изотзад и уверено хванах ръката ѝ. Тя трепна, дръпна се рязко и ме погледна в лицето. После унило рече:

— А, ти ли си бил...

— Бдя над теб както винаги — безметежно отвърнах аз. — Една невръстна девойка не бива да скита сама из града по нощите.

— Божичко! — отчаяно възкликна тя. — Не ми ли стигат клиентите, та и от персонала не мога да се отърва?

Персонал! Хубава приказка!

— Слушай, сладурче — грубо рекох аз, — ако не разбираш от почтени постъпки, върви да си живееш живота.

— Точно така! — отсече тя и докато си тръгвах, внезапно подвикна: — Лио! Сериозно ли говориш?

— Да.

И изведнъж разбрах, че е точно така.

Беше задушна нощ и в небето трептяха отблясъци откъм рафинерията, където повреден нагревател бе подпалил няколкостотин варела суров петрол. Под това меко сияние Гей изглеждаше странно, неземно създание. Мъчех се да открия точната дума за оттенъка на зелените ѝ очи в неоново осветление и все не можех; но докато си блъсках главата, няхах време за приказки и тя ме търпеше. Представете си само — да налетиш на такъв сладур, а да си нямаш реплика.

Изведнъж тя ахна и се вкопчи в ръката ми. Насред улицата, право пред краката ни, лежеше пияница с разперени ръце и отметната глава. От ъгълчето на устните му се стичаше струйка кръв, а на челото му имаше грозна подутина. Стенеше тихичко.

Наведох се, подхванах човека под мишниците и го изправих, но той явно нямаше власт над краката си. Бутнах го в един вход и се върнах при Гей. Тя ридаеше истерично, с болезнено хълцане.

— Какво има?

Тя само стоеше и хлипаше като обезумяла, с отпуснати ръце. Боже мой! Някоя жена не бива да плаче така. Зашлевих я, но това сякаш само развихри още повече безбройните ужаси, които я измъчваха. Разкрещях се. Наричах я какво ли не... но нищо не помогна, докато накрая креснах:

— Сама си си виновна. Що ти *трябваше* да идваш в тая затънтена дупка? Като си дошла, тъй ти се пада. Твоя е вината, да му се не види!

— Не е — изплака тя; после ме блъсна настрани и си тръгна. Догоних я тутакси, но повече не проговори.

— Защо не е? — тихо запитах аз.

Вместо отговор тя промърмори:

— И защо трябваше да е там тъкмо когато минавахме?

— Кой, онова пиянде ли? Гей! Само не казвай, че това те измъчва! Божичко! Не си ли виждала пиян човек?

— Не и такъв — задавено каза тя. — О, извинявай, Лио. Но тук е толкова противно, а с онзи човек чашата просто преля.

И пак се заплака.

— Гей, откога си тук?

— От четири дни.

— Днес е четвъртък — казах аз със светски тон. — В понеделник вечерта една жена застреля мъжа си пред „Зелената кръчма“. В събота утрепаха двама — единия при нас, в „Котвата“, а другия отсреща, пред бирения склад. Средно се падат по трима на седмица. А пък отгатак железопътната линия никой не ги брои. Петролното градче не ти е Парк авеню. За какво си дошла, на почивка ли?

Тя потръпна.

— Как можеш да говориш тъй небрежно?

— Налага се. Човек привиква. Инак най-добре си тръгвай за там, откъдето идваш. Отнася се и за теб; върви си поживо-поздраво. Тук не е място за хора като теб.

— Ти си като мен — тихо каза тя и дъхът ми спря.

— Да, Гей, може някога да съм бил. Но вече не.

Тя помълча и се замисли. После каза:

— Но аз *не мога* да се върна... все още.

Наближихме „Франклин“, евтиното хотелче, в което бе отседнала, но тя мина край него и се отпусна върху сенчестите стъпала на съседната къща. Стоях пред нея и се чувствах... как да го кажа?... някак смирен, честна дума! Аз! Тя вдигна очи и помръдна едва доловимо. Схванах намека и седнах до нея.

— Кой си ти? — тихо запита тя.

— Казах ти вече. Лио. Контрабандист, моряк, Дон Жуан в свободното време. — Зърнах я с крайчеца на окото си как за част от секундата вдигна вежди и добавих: — Голям въздухар, а?

— Глупчо — рече тя, но не на сериозно.

— Танто за танто.

— Какво? А... За мен ли питаш? Просто търся някого.

Исправих се. Може би ако се правех на кавалер...

— Гей, бих искал да узная повече. Но няма да те разпитвам. Да се пръждосвам ли?

— Седни, Лио.

Седнах и тя за момент помълча, подпряла с длани брадичката си.

— Дойдох да търся човек от един кораб, който зарежда тук.

— Кой кораб? — веднага запитах аз с нескрит интерес.

— „Уондърфорд“.

— На „Мидърланд ойл“? Дето кара гориво оттук до Бейон, Норфолк и Ривер, щат Масачузетс?

— Да! Плавал ли си на него?

— Аха. Преди две години. Първо бях трюмов работник, после редовен моряк. Изхвърлиха ме в Бруклин заедно с другите юмруците.

— Значи познаваш Били... Бил Атертън?

— Атертън? Не; бях на кораба само два месеца. Кой е той?

Гласът ѝ стана по-топъл.

— Помощник-механик. Беше трюмов работник само шест месеца, после стана помощник-механик!

Премълчах, макар да знаех, че за помощник-механик задължително изискват шест месеца работа в трюма. Тя продължи:

— Работи до изнемогване; по дванайсет часа на ден, понякога и повече, а горещината е страшна. Хранят ги много зле, казва, че понякога едва се държал на крака; но продължавал да хвърля гориво в пещта.

Тоя Бил е мошеник, казах си аз. Виждал съм ги такива. Плават месец-два, колкото да хванат сол по кожата; после разправят на женичките за негодите по море. Мама му стара! Ако четири часа на пост и осем часа сън прави дванайсет на ден, ако танкерите на „Мидърланд“ държат екипажа гладен и ако на „Уондърфорд“, който е дизелов кораб, някой друг освен главния механик има грижа за горивото — е, тогава аз пък съм индианец от Китай.

— И как този чудесен човек те е накарал да търчиш цели две хиляди мили след него?

— Беше недоразумение — тъжно обясни тя. — Разбираш ли, знаем се от години; бяхме съученици. И смятахме... да се оженим, когато си намери хубава работа... — Тя преглътна и продължи: — Като потегли по море, той винаги пишеше кога ще се завърне и аз планирах

какво ще правим. Преди година корабът спря за ремонт в Бейон, а той се върна с влака, нае кола и обиколихме целия град. Когато се стъмни, седнахме в парка, разговаряхме и... толкова отдавна не го бях виждала и...

Тя наведе глава и млъкна.

— Добре де — кимнах аз. — Няма нужда да обясняваш.

— Моля те, Лио — сърдито каза тя. — После... после той просто престана да праща писма. Не разбирах, но през цялото време знаех, че вината не е негова. Сигурно му се е случило нещо. Мама казва, че ме е зарязал, но тя не познава Били. А татко... той страшно се ядоса. Подозираше какво е станало и извади съдебно решение срещу бедния Били!

— Бедният Били — тихичко промърморих аз.

— Не беше лесно, но накрая узнах от компанията, че още плава на същия кораб. Спестявах колкото можех, докато събрах пари за билет. Нямахме как да се срещнем на север, защото татко щеше да разбере и да вкара Били в затвора.

— Ц-ц-ц!

За щастие тя се бе увлякла и не ме чу.

— Ето ме сега тук и когато Били пристигне, ще се оженим и ще мога да го изпращам на всяко плаване.

Значи тъй, а?

— Гей, не си ли взе и билет за връщане?

— Не, разбира се. Защо?

— Няма нищо — рекох аз. — Той знае ли, че си тук?

— Не. Как ще го изненадам, а? Веднъж един от приятелите му каза, че когато е тук, вечно кисне в „Синята котва“. Трябва да си го виждал.

— Не, госпожице. Във всеки случай не си го спомням. Двамата с готвача пристигнахме само преди две седмици. И да съм го виждал, не помня.

— Добре де — каза тя, — сега ще го запомниш. Пристига в събота.

Е, това беше положението. Мога да се боря с каквото и да било, стига да го виждам или поне да го разбирам. Щом съм решил да вържа момиче, дете си пада по друг, знам какво трябва, ако човекът е поне малко нормален — просто хващам неговия номер и го разигравам още

по-добре. Но ето я Гей — хлътнала до уши по смотаняк, който върти Бог знае какви играчки. Казват, че любовта била сляпа, че никой не можел да разбере жените и тъй нататък; обаче преди да срещна Гей, смятах всичко това за празни приказки. И това ми било невинна младост!...

Станах да си вървя.

— Дано всичко стане както искаш, Гей. Ако ли не — помни, че съм до теб. Потрябвам ли ти за каквото и да било...

— О, благодаря, Лио. Но няма да се наложи. Ти не познаваш Били.

— Да — казах аз. — Не го познавам.

Тя отвори вратата на „Франклин“, после се обърна и ме погледна.

— Толкова е спокойно с теб, Лио...

Не точно това исках да чуя, но трябваше да се задоволя. Поех назад сред розови видения.

Говоря съвсем сериозно. Помните ли как е било при първата среща с момиче? Не с някоя случайна симпатия, а когато е истинско чувство. Нали ме разбирате — да желаеш момичето тъй отчаяно, че да не смееш да го докоснеш. Чувстваш се пълен до края и в същото време някак кух. Все едно. Знаете какво имам предвид.

Бедният Били, а? Виж ми окото!

Съботата беше ужасно натоварена. Сириеца непрекъснато обикаляше, раздаваше ръкостискания и се усмихваше, а ние с готвача бяхме в пълна бойна готовност. Обаче поне не трябваше чак толкова да наглеждам как се държат с Гей. Тя се учеше бързо. Фалшивата ѝ усмивка бе станала още по-широка и вече не се стряскаше, когато на дансинга я попритиснеха малко по-плътно. Справяше се чудесно.

Около девет взе да пристига екипажът на „Уондърфорд“. Зърнах двама-трима познати, между тях един дребен швед, с когото особено си допадахме. Той единствен ме подкрепи при онзи търкал в Бостън.

— Стой! — викнах аз, щом го видях.

— Кой? — тутакси изрева той.

— Свой! — отвърнах аз, после му стиснах ръката и отпуснах една бира за сметка на заведението.

И като стари моряци двамата набързо си разменихме клюки за разни познати. Блеки бил останал в Ривер; при последното плаване първият помощник се разбеснял; ченгетата спипали Мърфи по отпечатъците — имал старо дело за фалшификация.

— Жалко, че вече не си на коритото — приключи шведът. — Щях да те запозная с Парахода.

— Тоя пък кой е?

— Трюмов работник, взехме го в Бейон, като изхвърлиха Дайдън. Взима за чиста монета каквото и да му речеш. Една вечер срещнахме яко вълнение и му подхвърлихме, че ще е добре да си събере багажа. Тая нощ, викаме, ще трябва да влезем в лодките. Бога ми, взе, че го направи! Отгоре на всичко надяна спасителната жилетка и викна един от нашите да я завърже. Представяш ли си? — Шведът отпи от бирата. — Друг път помощник-механикът два часа му обяснява как работят горелките и като реши, че е разбрал, остави хлапака в машинното. Петнайсет минути по късно се връща и що да види? Водата спряна, а горивните кранове и на трите двигателя завъртени до дупка. Накрая откри хлапака да играе на карти в столовата. Бил отишъл да пийне вода и забравил, че е на вахта!

— Леле Боже! — възкликнах аз. — Как му е името?

— Нямам представа — отвърна шведът. — Викаме му Парахода.

— И откога е при вас?

— Около година.

— Година? Как е изтраял толкова?

Шведът се навъси.

— Заради шефа. — Той потри показалци един в друг. — Хлапето ги приказва едни, дето са километър дълги и три километра дълбоки, пък и чете разни шантави книги. Всичко започна когато шефът го видя да чете „Юрген“ от някой си Кейбъл. Нали помниш шефа? И той си пада чешит. Е, разбърбиха се за тая проклета книга. От тогава насетне хлапето съвсем се разпаса. За щяло и нещяло търчи при началството, а пък вахтата напуска с четвърт час по-рано. Туй, неговото, не е работа, братче, ами жива екскурзия.

— Симпатията — рекох аз. — Познавам наоколо поне трийсетина адски добри моряци, дето си търсят работа.

Шведът вдигна халбата и пак я остави.

— За вълка говорим...

Един хлапак се провираше през дансинга в наша посока. Беше пиян, но не чак толкова, колкото се правеше. Издокаран с двуредно сако, пурпурна риза, панталони с по пет подгъва от всяка страна и обувки с квадратни бомбета. Отстрани под ухото му — между нас казано, доста мръсно — стърчеше възелът на най-разкошната жълта вратовръзка в целия Юг.

— Здравсти, шведче, здрасти мой човек — изцвърча той. — Да те черпя една бира?

Шведът ми намигна и поръча две бири. Хлапакът залитна към грамофона и взе да оглежда плочите докато шведът плати. После се върна и веднага награби халбата.

Шведът пак ми намигна и рече:

— Хей, Параход, я покажи какво прави кучкарят.

Хлапакът излезе на дансинга и взе да лае, размахвайки въображаема мрежа. Не беше смешно, но всички избухнаха в смях, защото глупакът ужасно се излагаше. Смехът бе жесток, презрителен, ала Парахода сякаш не го усещаше. Или просто не му пукаше. Тъй де, нали стоеше над тях.

— Хайде сега кормчията! — изрева някой.

Парахода сграбчи невидим щурвал и врътна въображаем кораб трийсет градуса вляво. Цялата кръчма крещеше, цвилеше и виеше от възторг.

— Сондъор!

— Кондуктор!

— Хей, Параход! — изрева шведът. — Я изпей „Широките панталони“!

И той запя. Песента не беше нито весела, нито мръсна. Просто калпава. Приеха я доста добре. След като свърши, той се върна на зигзаг към бара. Но веднъж надушили плячка, вълците не искаха да я изпуснат; ловният сезон за наивници беше открит. Грабнаха Парахода и взеха да го наливат с бира до пръсване.

Точно тогава видях Гей. Беше застанала с гръб към бара и гледаше с изумен ужас и отвращение. Минах зад бара, облакътх се и я потупах по рамото.

— Голям цирк, нали?

— Лио, какво му става? Какво го прихваща? Пиян ли е? Изглежда болен. Защо го карат да прави това?

— Нищо му няма, Гей — казах аз. Тя не ме погледна, не откъсваше очи от Парахода. — Не е пиан, само се перчи. Но скоро ще бъде. Правят си майтап с него, защото е глупак и толкоз. Гей! — повиших глас и ме обзе ужасно подозрение. — Гей! Какво ти е?

Вместо отговор тя изведнъж се втурна в тълпата около Парахода и взе да разблъсква хората с лакти. Онзи тъкмо подхващаше за трети път „Широките панталони“, когато тя най-сетне си проби път и изкрещя:

— Били! Били! Престани, Били!

— Боже мой! — изстенах аз.

Парахода спря да пее, вгледа се в нея, тръсна глава и пак се вторачи.

— Гей...

Гей бе забравила „Котвата“, работата, Лио... всичко, освен че нейният Били се правеше на глупак. Подхвана го тихо, сред мъртвешката тишина, настанала в залата. Грамофонът свиреше „О, прекрасен Тексас“, но изведнъж застърга и млъкна, защото някой дръпна щепсела. Гей имаше великолепен сценичен глас — всяка сричка се чуваше ясно и звънко.

Не помня какво каза. Тъй или иначе, не е за повтаряне. Казват, веднъж Линкълн изрекъл тъй силна и трогателна реч, че после никой не си припомнял нито дума. Гей стори същото. Не се спомням думите, но помня как замълча най-шумната кръчма в града; помня как усмивките по лицата на моряците, леките момичета и работниците от рафинерията бавно посърнаха, угаснаха и напълно изчезнаха. Помня, че ставаше дума за клетва, за пиедестал, за очакване... но най-ясно си спомням как Гей говореше леко приведена, как очите ѝ бяха леко присвити от гняв, пълни със сълзи, а устните ѝ се гърчеха от презрение.

Когато свърши, тя му обърна гръб, гордо мина по прохода, който ѝ отвориша хората и спря пред Сириеца. Той я изслуша, после поклати глава и безпомощно вдигна ръце, ала тя го загърби почти като Парахода и изчезна в съблекалнята.

Тълпата се отдръпна от Парахода, остави го клюмнал, ококорен и опозорен... и отново се вдигна глъчка.

— Един стек! — викна барманът на готвача. — Четири бири!

Някой избухна в пьянски смях. „Там, де цъфтят сини камбанки“ — стенеше грамофонът. Вратата на съблекалнята се разтвори с трясък и Гей тръгна право насреща ми.

— Лио, напускам.

— Знам — казах. — Добре. Какво ще правиш?

Зърнах през рамото ѝ как тълпата отново се сбира около Парахода.

— Отивам си у дома... на север. Само че, Лио — Тя се изчерви като божур. — Зле съм с парите...

Парахода надигна глас и изрече нещо напевно. Гей за миг откъсна очи от моите и когато ги върна, в тях вече имаше нещо ново.

— Лио, можеш ли да ми послужиш? Ще ти ги върна щом се прибера. Честна дума.

Взех да долавям какво говори Парахода сред тълпата, която го закриваше от нас.

*... цъфтящ венец да ни обвърже със земята
напук на мрачни...*

— Какво е това, по дяволите? — запитах аз.

— Кийтс — отвърна тя. — „Ендимион“... четяхме го заедно.

*... и унили дни,
на пътища под облак в небесата
да дирим...*

Гей бавно ми обърна гръб и се подпря на бара. Онзи писклив хлапашки глас продължаваше да ни блъска. Някой в навалицата забеляза Гей, смушка съседа си и двамата се вторачиха. Тълпата се люшна, разцепи се и видяхме Парахода. Беше паднал на колене с протегнати ръце, вирната глава и сълзи в очите. Изглеждаше сърцераздирателно смешен... Кийтс в кръчмата! Погледът му бавно слезе надолу и спря върху нас.

*... и слънцето луната гони,
дървета стари, млади, със сенчести корони...*

Не на място, но от сърце. Нелепо, но изстрадано. Гей беше като упоено създание, чуло неудържим призив. Стоеше напълно омагьосана, докато онзи пиян хлапак ми я отнемаше... и какво можех да сторя? Магията бе налице.

*... напратите горски
с премяната от шипка...*

Той млъкна, повтори се, пак млъкна. Очите на Гей леко се разшириха, сякаш бе забравила да диша и едва сега пак си поемаше дъх. А Лио?

Коравата броня около мен стремглаво се свлече, изчезна и един предишен Лио, когото смятах за мъртъв, един Лио, който обичаше всичко красиво, се приведе над нейното рамо и зашепна в ухото ѝ:

*... с премяната от шипка разцъфтяла —
таквоз величие съдбата е избрала
за падналите със геройска смърт.*

И магията пак се завърна, ала вече бе моя магия и аз я тъчах изкусно около Гей, а тя усети, защото изведнъж в зелените ѝ очи припламна светлина, която озари само двама ни и забули целия свят.

Така я спечелих. Сами виждате — имах точната реплика, а Били забрави своята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.